

Richard Rohr „Akce, prosím!“

Je-li Bible vůbec něčím, pak tedy zapojením slova Božího do akce dějin. Velkým obrazem toho je Navštívení Panny Marie, jak je zapsáno v první kapitole u Lukáše. Loňského roku jsem dával exercicie ve Svaté zemi františkánům v Ain Karim, městě Jana Křtitele. Přímo přes údolí je chrám Navštívení. Každého večera poté, co jsem celý den mluvil k bratrům, přecházel jsem údolí, abych si tam sedl na nádhernou zídku, hleděl do kraje a snažil se představit si Marii přicházející z Nazareta (což je pořádný kus cesty a jistě trval několik dní), jak stoupá údolím k tomuto místu, kde potkala Alžbětu. Když jsem četl ten příběh, byl jsem překvapen, jak odlišná byla její odpověď od toho, jak bych asi odpověděl já. Kdybych zjistil, že se mám stát matkou Boží, mým prvním nápadem by asi bylo udělat si třicetidenní exercicie nebo něco takového. Řekl bych si: „Musím jít do ústraní a dát si to dohromady, probrat své pohnutky a zpracovat to teologicky.“ Vstoupil bych do své hlavy.

Ale přečtete si tu pasáž. Maria má od sebe odstup; je svobodná od své potřeby „dát si to dohromady“. Okamžitě se vydá do kopcovité krajiny Judska, aby pomohla své sestřenci, o které slyšela, že je též těhotná (Lk 1,36–39). Mariánské obrazy bývají tak jednoduché, že stačí jen naslouchat. Jsou tak přímé; jsou tak jasně řezané a definované. A tu jsme u toho – prvenství náleží akci. Bůh mne může vyučovat skrze péči o těhotnou sestřenci – tím, že mne postaví do světa takového, jaký je. Myslím, že když na tu potřebu odpovíme tak, jak právě stojí před námi, nejsme zpravidla tolik vydáni napospas svému já. Život před námi nás vytáhne z nás samých a my to jednoduše musíme udělat, protože to tu je. Tak se podle mne lidé očišťují. Takovému druhu spirituality mohou důvěřovat.

Jestliže tvůr život v tomto reálném živém světě nesměruje k praktické akci pro druhé – nikoli pro tebe samého – pak své spiritualitě nedůvěřuj. Tvá angažovanost se ale musí dít souběžně s kontemplací, s vnitřním rozchodem s egem a s otevřeností vůči Bohu. Kontemplace je Boží terapie, která pročišťuje naše dílo i naši angažovanost.

Akce a kontemplace jsou dvě polarizace, které regulují a vyvažují život naplněný vírou. Rozesmutňuje mne, že většina křesťanstva je právě uprostřed. Není to ani radikální zvnitřnění, ani radikální angažovanost. Je-li člověk ve středu průměrnosti, mnoho se nenaučí a ani nebude mít mnoho co dát.

(meditace pro 24. neděli v mezidobí)

Ladislav Kubíček Přílišná poddajnost

Přílišná poddajnost je velkou a velmi rozšířenou chybou. Je to chyba civilizační a masová. Lidé bezhlavě přijímají názor většiny, aniž by si uvědomovali, do jaké míry se mohou dostat. Člověk se snadno může stát otrokem druhých lidí, dobrovolně, nebo nedobrovolně. I kdyby nás lidé vyobcovali, přesto se musíme řídit jen vůlí Boží, nikoliv vůlí davu. Je to opravdové umění a rafinované ďábelské léčky tu jsou větším nebezpečím, než si myslíme. Do konce i kněží se někdy řídí více vůlí farníků než vůlí Boží. Tam je to pak zvláště tragické. Bez vnitřní svobody se nelze manipulaci ze strany druhých ubránit. Bez vnitřní svobody budeme zranitelní, zkorumpovatelní, ubozí. Proto je nutné každodenní zpytování svědomí a soustavná práce na sobě.

Zachraňme lovosické varhany

Díky nabídce pomoci od pana Pavla Hruše jsme začali opravovat varhany v našem kostele. Až do prosince budou probíhat s tím spojené benefiční akce. Děkujeme všem, kdo opravu podpořili finančně i všem, kteří se zapojili do přípravy a realizace této akce. Podrobnější informace najdete na internetových stránkách farnosti <https://farnostlovosice.cz/>.

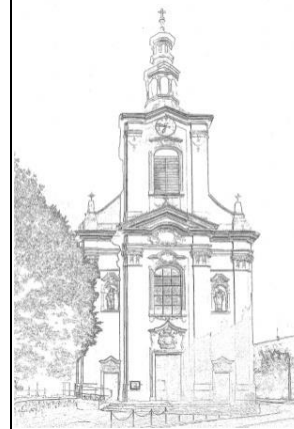
Autor scénáře, Režisér, Dirigent

Bůh-Režisér má ve scénáři mého života všechno promyšlené, připravené. Je současně Nápovědou i Otcem. My jsme jako herci na jevišti. Každý z nás se narodil v určitou dobu, na určitém místě, v určitých podmínkách. Svou roli jsme si vybrat nemohli, ale můžeme ji odmítnout - máme tedy svobodnou vůli. Mohu svou životní roli nějak nemastně neslaně odflinkat. Mohu ji zahrát s nadšením, podle představ Režiséra, včetně těch nejobtížnějších partií. Nic ze scénáře nevynechávat, nic neškrtnat, ale také si tam nepřidávat své vlastní vsuvky. Pokud se to podaří, mám z toho radost já, mé okolí, Režisér i andělé, pro které jsme divadlem. Souvisí to úzce s přikázáním lásky k Bohu i k bližnímu. Kdo kazí hru Tvůrce, kazí podívanou i druhým. Chci-li upřímně sloužit lidem, musím také upřímně sloužit Bohu. V každodenním životě to nelze od sebe oddělit.

(z knihy Na minutu s L. Kubíčkem – Zapalují?)

Václav č. 29 (2020)

13. 9. 2020

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

24. neděle v mezidobí

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30
Út 17:30
St, Čt 8:00
Pá 16:30

Modlitební skupina

Út 16:30

SULEJOVICE

Kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci, v 8:00

DD Milešov

zámecká kaple

Pá 9:30

- Farní kavárna je na faře každou neděli po mši svaté.
- Náboženství dětí bude ve čtvrtek odpoledne.
- Sbirka pro Svatou zemi Svatý otec František vyhlásil na neděli 13. září, před svátkem Povýšení svatého Kříže.
- SAM – Setkání aktivní mládeže s otcem biskupem a Ples mládeže bude 21.11.2020 Místo: Litoměřice
- Centrum pro rodinu, z.s. a Diecézní Centrum pro rodinu biskupství litoměřického pořádají **Víkend pro chlapy ze severu**. Téma: „Kdo je Hospodin, že bych ho měl uposlechnout“ 23.- 25. 10. 2020 v Domě Setkání v Albericích - Horní Maršov

Upřímná vyprávění poutníka svému duchovnímu otci

Šesté setkání - O síle modlitby a horlivosti k modlitbě

Modlitba je tak silná a mocná, že se můžeš modlit a dělat, co chceš, a modlitba tě přivede k správné a bohabojné činnosti. K tomu, abychom se zalíbili Bohu, není nic víc třeba než milovat. Miluj, a dělej všechno, co chceš, říká svatý Augustin. Neboť kdo opravdu miluje, ten nemůže ani chtít dělat něco, co by bylo nepříjemné tomu, koho miluje. Protože modlitba je projevem lásky, lze o ní skutečně říci totéž: ke spáse není nic víc třeba, než stálá modlitba, modli se, a dělej, co chceš, a dosáhneš cíle modlitby, získáš jí posvěcení!

Abych důkladněji rozvedl představu o našem předmětu, objasním to příklady:

1) Modli se, a mysl na co chceš, a tvoje mysl se očistí modlitbou. Modlitba ti rozjasní mysl, utiší a zažene nemístné myšlenky. To potvrzuje sv. Řehoř Sinajský: „Jestli chceš zahnat zlé myšlenky a očistit mysl, zažeh je modlitbou, neboť kromě modlitby nelze myšlenky ničím odvrátit.“ O tom hovoří také sv. Jan Klimak: „Ježíšovým jménem porážej nepřátele myšlenek, kromě toho nenajdeš jinou zbraň.“

2) Modli se a dělej, co chceš, a tvoje činy budou bohulibé a tobě užitečné a spasitelné. Častá modlitba, ať už o cokoliv, nezůstane bez ovoce (Marek Poustevník), poněvadž v ní samé je blahodárná síla. „Jeho jméno je svaté a každý, kdo vzývá jméno Páně, dosáhne spásy.“ Například kdo se modlil bez úspěchu, modlitbou získal správný náhled a výzvu k pokání. Dívka oddaná rozkoši se modlila při svém návratu a modlitba jí ukázala cestu k panenskému životu a k poslušnosti přikázání Ježíše Krista.

3) Modli se a příliš se nenamáhej přemoci vášně vlastními silami. Modlitba je v tobě zničí. „Neboť větší je ten, který je ve vás, než ten, který je ve světě“ (1 Jan 4,4), říká Písmo svaté. A sv. Jan Karpatský učí, že nemáš-li dar zdrženlivosti, nermuť se, věz však, že Bůh od tebe žádá horlivost v modlitbě, a modlitba tě spasí. Přesvědčivým dokladem toho je starzec, o kterém se píše v Otěčniku (sbírka výroků a příběhů pouštních Otců) a který „zvítězil pádem“ - upadl do hříchu, neklesl však na mysl, ale obrátil se k modlitbě a díky ní napravil svůj život.

4) Modli se a ničeho se neobávej, neboj se neštěstí, nestrachuj se nehod, modlitba tě ochrání, odvrátí je. Vzpomeň na topícího se malověrného Petra, na Pavla, který se modlil ve vězení, na mnicha, kterého modlitba zbavila pokušení, jež ho postihlo, na dívku, kterou modlitba zachránila před

zlovolným vojákem, a další podobné případy. Potvrzují sílu, moc a všestrannost modlitby ve jménu Ježíše Krista.

5) Modli se, jakkoli, ale stále, a ničím se neznepokojuj. Bud' radostného ducha a bud' klidný: modlitba vše zařídí a přivede tě k rozumu. Vzpomeň, co o síle modlitby říkají svatí, Jan Zlatoústý a Marek Poustevník. První tvrdí, že „modlitba, třeba přinášena od nás, kteří jsme plni hříchů, ihned očistí“ je. A druhý o tom hovoří takto: „Modlit se jakkoli je v našich silách; ale modlit se čistě je dar milosti.“ A tak co je v tvých silách, to daruj Bohu. Třeba mu přines zpočátku jako dar četnost (podle svých možností) a Boží síla se vlije do tvých slabých sil. 1 chladná a roztržitá modlitba, avšak častá - neustávající, se obrátí v návyk a v přirozenost, stane se modlitbou čistou, jasnou, vroucí a náležitou.

6) A nakonec, kdyby čas tvého bdění provázela modlitba, pak by přirozeně nezůstávalo tolik času na hříšné skutky, ani jen na myšlenky na ně.

Vidíš nyní, kolik hlubokých myšlenek je zkoncentrováno v tom moudrém úsloví: „Miluj, a dělej, co chceš. Modli se, a dělej, co chceš!“ Iak radostné a potěšitelné je to pro hříšníka, obtíženého slabostmi, pro sténajícího pod břemenem útočících vášní!

Modlitba - to je vše, co je dáno jako všestranný prostředek ke spáse a k zdokonalení duše. Ano! Ale s modlitbou je zde úzce spjata i její podmínka: „Bez přestání se modlete,“ přikazuje slovo Boží. Modlitba tudíž představuje všeplatnou sílu a plod tehdy, je-li konána často, neustále, neboť častá modlitba náleží bez podmínek naší vůli, čistota, horlivost a dokonalost modlitby je dar milosti. A tak se modleme co možno nejčastěji, zasvěťme náš život modlitbě, třeba zpočátku i nesoustředěně! Časté cvičení v ní naučí pozornosti, množství jistě přivede ke kvalitě. Kdo se chce něco naučit dělat dobře, musí to dělat co nejčastěji, řekl jeden zkušený duchovní spisovatel. ...

Mnozí z duchovních spisovatelů uvádějí různé prostředky, založené na zdravém úsudku, pro povzbuzení horlivosti k modlitbě. Například radí:

1) Ponořit se do úvah o nutnosti, přednostech a užitečnosti modlitby pro spásu duše.

2) Být ujištěn, že Bůh od nás bezpodmínečně žádá modlitbu, a Jeho slovo o tom všude vypovídá.

3) Stále mít na paměti, že z lenosti a zanedbávání modlitby nelze prospívat ve skutcích zbožnosti a dosáhnout pokoje a spásy a že za to bude nevyhnutelně následovat potrestání, jak trest na zemi, tak muka ve věčném životě.

4) Povzbudit svoje odhodlání příkladem služebníků Božích, kteří všichni cestou neustálé modlitby dosáhli posvěcení, spásy a dalšího.

Všechny tyto prostředky mají svoji hodnotu a vyplývají ze správného názoru, ale duše toužící po rozkoších, trpící lajdáctvím, i když je přijímá a užívá, zřídka vidí jejich plodnost, protože ty léky jsou hořké pro její zhýčkanou chuť a slabé na její hluboce porušenou povahu. Neboť kdo z křesťanů neví, že je třeba se modlit často a horlivě, že si to žádá Bůh, že za lenost k modlitbě budeme potrestáni, že všichni svatí se horlivě a neustále modlili. Avšak všechno toto poznání zřídka ukazuje své spasitelné následky! Každý pozorovatel vidí na sobě, že se bud' málo, nebo vůbec neospravedlňuje konáním těch vnuknutí rozumu a svědomí. A i když si to nezřídka uvědomuje, žije zcela špatně a lenivě. Proto zkušení a moudří svatí Otcové, znající slabost, svévolnost a tělesnost lidského srdce milujícího slasti, podobní lékařům přichucujícím hořké léky sladkými sirupy a oslazujícím okraje nádob s léky medem, odhalují lehčí a působivější prostředky, vykořeňující lenost a nedbalost k modlitbě, spočívající v naději v pomoc Boží - dosáhnout dokonalosti a sladké důvěry modlitbou lásky k Bohu. Radí co možno nejčastěji uvažovat o takovém stavu duše a pozorně o tom číst ve vypravování svatých Otců, kteří povzbudivě ujišťují, jak je možné přístupně a snadno dosáhnout těch vytoužených sladkých vnitřních pocitů při modlitbě: sladkost prýstíci ze srdce; příjemné teplo a světlo rozlévající se z nitra; nevyslovitelné nadšení, radost, lehkost, hluboký mír a blaženost a spokojený život, vzbuzované při konání modlitby v srdci. Zahloubáním do těch úvah se slabá a chladná duše prohřeje, posilní, povzbudí úspěchem k modlitbě a uchází se o zkušenost cvičení v modlitbě, jak o tom hovoří svatý Izák Syrský: „Vnadidlem pro duši je radost, vyvolaná nadějí, rozkvétající v srdci; a prospívání srdce je uvažování o své naději.“ A pokračuje: „Na začátku té činnosti, až do konce, se předkládá jakýkoli způsob a naděje na naplnění... a to také povzbuzuje mysl k položení základů díla a k zření na jeho cíl, vypůjčí si mysl pro svou útěchu v díle.“ Také ctihodný Hesychius popisuje překážku lenosti k modlitbě a přivedení rozumu k obnovení horlivosti k ní, v závěru přímo říká následující: „Neodhodláme-li se k mlčení srdce z jiného důvodu, tedy pro slastný pocit v duši a pro radost, kterou ono působí.“

A z toho vyplývá, že povzbuzením k pěstování modlitby, poučuje onen Otec, je „její slastný pocit a radost“. Podobně učí i sv. Makarius Veliký, že „naši duchovní námahu (modlitbu) s cílem a nadějí na úspěch, tj. s útěchou v našich srdcích, jsme povinni podstoupit.“

(z knihy Upřímná vyprávění Poutníka svému duchovnímu otci)